

Dosarul nr. 2ra-837/21

Prima instanță: Judecătoria Criuleni sediul central (jud. S. Caraman)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Sîrbu, V. Buhnaci, D. Dulghieru)

ÎNCHEIERE

2 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Andrei Roșca

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Andrei Roșca împotriva Elenei Roșca cu privire la partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților

împotriva deciziei din 10 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Andrei Roșca și menținută hotărârea din 20 octombrie 2020 a Judecătoriei Criuleni sediul central, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 4 ianuarie 2019, Andrei Roșca a depus cerere de chemare în judecată împotriva Elenei Roșca cu privire la partajarea bunurilor proprietate comună în devălmășie a soților.

În motivarea acțiunii a invocat că la 24 aprilie 1999 a încheiat căsătoria cu Elena Roșca în Primăria sat. Cimișeni, care a fost trecută în registrul actelor de stare civilă sub nr. 5.

A comunicat că din anul 2006, când se afla în căsătorie cu pârâta, starea lui de sănătate a început să se înrăutățească, iar din anul 2007 a devenit XXXXX.

În anul 2012 XXXXX.

A relatat că din anul 2010 pârâta a plecat peste hotarele țării, revenind foarte rar acasă, copiii comuni rămânând în grija lui, oferindu-le toate condițiile de trai din XXXXX pe care o primea de la stat. Elena Roșca trimitea bani, dar foarte puțini, care nu ajungeau nici pentru serviciile comunale.

În luna decembrie 2017, Elena Roșca a luat copiii de la el și în luna ianuarie 2018, a înaintat în instanța de judecată o cerere cu privire la desfacerea căsătoriei, care a fost admisă.

Astfel, dânsul a rămas singur, fără ajutor și cu o pensie în sumă de 718,44 de lei.

A subliniat că, fără ca dânsul să cunoască, Elena Roșca, la 21 noiembrie 2014, a încheiat cu BC „Moldova-Agroindbank” SA un contract de depozit bancar, unde depozita banii câștigați în stăinătate în timpul căsătoriei.

A considerat că scopul pârâtei era de a ascunde banii de el, pentru a se folosi de aceștea doar ea, dar nu familia, ca ulterior, să înainteze cerere de desfacere a căsătoriei.

În timpul căsătoriei nu a fost încheiat niciun contract matrimonial, raporturile patrimoniale fiind ghidate de regimul legal al bunurilor soților, existând comunitate de bunuri.

Astfel, banii depozitați și acumulați la bănci până la data intrării în vigoare a hotărârii judecătorești privind desfacerea căsătoriei din 25 mai 2018, în conformitate cu legislația, le aparțin cu drept de proprietate comună în devălmășie dânsului și pârâtei, deja au fost depuse numai pe numele ultimei.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 60, 61, 74, 79, 82, 83, 84 Codul familiei, art. 85, 90, 94, 166-167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, partajarea sumelor de bani depozitate de Elena Roșca la băncile Republicii Moldova, încasarea de la Elena Roșca în beneficiul lui a sumei atribuite și a cheltuielilor de judecată.

La 11 martie 2020, Andrei Roșca a depus cerere de concretizare a pretențiilor din acțiune, prin care a solicitat de a fi împărțite egal, a câte 1/2 fiecăruia, sumele depozitate de către Elena Roșca în băncile Republicii Moldova și dobânzile aferente contractelor, precum și încasarea de la Elena Roșca în beneficiul lui a sumei de 526,85 de euro și cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 20 octombrie 2020 a Judecătoriei Criuleni sediul central, a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 10 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Andrei Roșca și menținută hotărârea primei instanțe.

Întru consolidarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că, la caz, este valabilă prezumția acordului lui Andrei Roșca la efectuarea actelor de dispoziție asupra mijloacelor bănești ridicate de la instituția bancară de către Elena Roșca, dat fiind faptul că sumele bănești din contul de depozit bancar, au fost ridicate la 24 august 2017, când părțile se aflau în căsătorie, iar Andrei Roșca nu a prezentat instanței probe pertinente și concludente, care să răstoarne prezumția dată, respectiv, nu a demonstrat faptul că mijloacele bănești ridicate de către Elena Roșca au fost utilizate doar în interesele personale ale ultimei, în detrimentul intereselor familiei.

La 12 aprilie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Andrei Roșca a declarat recurs împotriva deciziei din 10 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii, precum și încasarea de la intimată în beneficiul lui a cheltuielilor de judecată suportate în prima instanță, în instanța de apel și în instanța de recurs.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și pasibilă de a fi casată.

A remarcat că sunt ilegale argumentele instanțelor de judecată ierarhic inferioare reținute ca temei de respingere a acțiunii, deoarece în anul 2017, când ultima a extras banii și dobânda bancară din contul de depozit bancar, dânsii nu mai locuiau împreună.

La fel, a evidențiat că nu a semnat niciun acord privind deschiderea conturilor bancare, precum și/sau ridicarea banilor din cont.

Prima instanță și instanța de apel au interpretat eronat legea și nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Or, dânsul a demonstrat faptul că nu cunoștea despre conturile bancare ale intimatei, despre depunerile cu privire la depozitul bancar și despre faptul că Elena Roșca venise în Republica Moldova.

Instanța de apel nu a luat în considerație și nu a motivat decizia recurată, prin prisma prevederilor art. 19 Codul familiei.

Astfel, instanța de judecată la emiterea hotărârii contestate s-a bazat pe presupuneri, fără a lua în considerare probele și argumentele aduse și prezentate la dosar.

La 20 aprilie 2021, în adresa Elenei Roșca a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Andrei Roșca, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 209).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care Elena Roșca să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 17 martie 2021, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire (f. d. 194), însă careva date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 12 aprilie 2021 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Andrei Roșca, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în

care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Andrei Roșca, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Andrei Roșca urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Andrei Roșca.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic